

DE REFORMATIE

WEEKBLAD TOT ONTWIKKELING VAN HET GEREFORMEERDE LEVEN

DIE OWE JEUGD VERNIEUWT ALS EENS ARENDS PSALM 103

Onder redactie van Prof. Dr V. Hepp, Dr K. Schilder, Dr C. Tazelaar en Dr J. Waterink

Medewerkers: Dr H. A. van Andel, Solo; Dr J. van Andel, 's-Gravenhage; Dr R. E. van Arkel, Utrecht; Dr Henry Beets, Grand Rapids; Dr Joh. C. Breeu, Amsterdam; Dr A. K. Fernhout, Vreeland; Prof. Dr F. W. Groenheide, Amsterdam; Prof. Dr T. Hoekstra, Kampen; Dr G. Keizer, De Steeg; Dr L. A. Koopmans, Amsterdam; Dr J. G. Kunst, Arnhem; Dr G. R. Kuiper, 's-Gravenhage; Dr H. W. Laman, Assen; Dr G. Lindeboom, Amsterdam; Dr S. O. Loe, 's-Gravenhage; Dr J. W. Marmelstein, Amsterdam; Dr F. C. Meijster, Rotterdam; Dr J. C. Rullmann, Utrecht; Dr J. Thijss, Meppel; Dr J. Veldkamp, Hilversum; Dr D. H. Th. Vollenhoven, 's-Gravenhage; Dr J. de Vries, Tilburg; Dr J. D. Wielenga, Hoofddorp; Mr J. A. de Wilde, 's-Gravenhage.

Adres der Redactie:
Prof. Dr V. HEPP, Van Breestraat 14, Amsterdam.

Drukkers-Uitgevers:
OOSTERBAAN & LE COINTRE, Goes
Tel. No. 58 — Postrekening No. 33000

Abonnement: f1.25 per drie maanden bij vooruitbetaling.
Voor 't Buitenland en Ned-Indië f7.50 per jaar.
Advertenties: 25 ct p. regel. — Losse nummers f0.15.

INLEIDING: Openingswoord v. d. Voorz. der Ver. v. Pred. v. d. Geref. Kerken in Nederland, uitgesproken 7 April 1926. — Uit de Schrift: Oude Voorspraak daarbinnen (Rom. 8:26 en 27). — Kerkelijk Leven: Mag niet een verbeterde Bijbelvertaling langer godraai? XVI. Tweeëntwintigste eeuw? „De kwestie“ in India. Voorlichting. De spin. — Pop. Wetensch. Schetsen: Over den Satan. Literatuur en Kunst: „Helmut Hartmann“. — Uit de Buitenlandse Kerken: Persoonlijken. — Perschoon. Boekbespreking. — Kerknieuws.

OPENINGSWOORD

van den Voorzitter der Vereeniging van Predikanten van de Geref. Kerken in Nederland, uitgesproken 7 April 1926.

Waarde Medebroeders in de Heilige Bediening, Het zijn wel ernstige tijden, waarin we thans samenkomen op onze jaarlijksche vergadering te Utrecht. Als ik dat nitspreek, dan weet ge, dat dit niet een gemeenplaats is geworden, zooals enkele jaren geleden het „vanwege den nood der tijden“ meer dan eens op de lippen bestond lag, maar dat zorg en weemoed mij dit woord naar de lippen drongen. 1926 is nog niet oud, toch werden reeds verscheiden uit onzen kring weggenomen. We mogen hier alleen afzonderlijk hun gedenken, die Dienaar des Woords hier ter plaatse en trouw bezoeker van onze vergaderingen, onder zoo tragische omstandigheden, in den Dienst onzer kerken van ons werd weggenomen. Maar er zijn erger dingen geschied. Ja we treuren over hen, die misschien nog niet als emeriti, toch als bene meriti tot den Koning der kerk gingen om Hem in heerlijkheid te aanschouwen. Treuren we niet meer om de breuk, die onder ons is geslagen? De scheuring is het geworden, en al kunnen we den omvang nog niet overzien, we weten, dat niet meer allen, die een vorig jaar met ons gingen, aan onze zijde staan.

Ge zult niet van mij verwachten, dat ik over de kwestie zelf, over de Asser Synode veel tot u spreek. Te minder, omdat het onderwerp afzonderlijk aan de orde zal komen. Maar wel veroorloof ik me er u op te wijzen, dat uit alles, wat is gebeurd, tot ons stemmen uitgaan.

Er is in de laatste jaren heel wat onder ons veranderd. Wie als hij, die tot u spreekt, zelf den middelbaren leeftijd heeft bereikt en zich een oogenblik verplaatst naar zijn eigen studententijd, moet wel tot de slotsom komen, dat de student van een vijftienwintig jaar geleden toch anders waren dan die van nu. Ik beweer niet, dat toen alles licht, nu alles schaduw is. Integendeel, ik meen, dat er dingen zijn, waarin het heden door ieder boven het verleden moet worden gesteld. Maar er is ook een verschil, dat ik betreurt. Wij volgden met warmte onze leermeesters, hadden liefde voor de school, waar we studeerden, verdiepten ons voor alles in de onvervalschte Gereformeerde theologie. Nu vergeet ik niet, dat de grootheid van hen, die ons voorgingen, het volgen gemakkelijk maakte. Evenmin, dat de positie van onze hoogeschoolen in meening opzicht die was van in den druk verkeerren, waardoor vanzelf de studenten zich meer aangegon gevoelden om voor haar te strijden. Maar wat de hoofzaak is, de Gereformeerde theologie: ik beweer niet, dat de jongeren haar niet liefhielden, maar ik meen, dat ze haar te weinig bestudeerden. Het spreekt vanzelf, dat een Dienaar des Woords kennis moet nemen van de verschijnselen, die richting van zijn tijd, hij mag de ethische geschriften, om die nu maar met name te noemen, niet ongelezen laten. Maar wat is voor hem de hoofzaak, wat is zijn dagelijksch voedsel. Dan antwoord ik, in het Woord Gods zal in de eerste plaats komen de Gereformeerde theologie.

In dit opzicht is er wel iets ten kwade veranderd. Men moge het dwaas vinden, zooals het vroeger wel geweest is, dat op de boekenveilingen de boeken van Dr Kuiper niet aan niet-gestverwanten werden gegund en wat in iederen boekenwinkel te koop lag, werd opgejaagd tot een prijs, die het nieuwe nabij kwam, de waarde waarvoor nu de boeken van onze uitnemendste theolo-

logen worden gegund, is in overeenstemming met het feit, dat in de boekenkast van meer dan een Gereformeerde theoloog van thans, de oude leidslieden niet meer zijn vertegenwoordigd.

Er is nog een ongeluk in onzen tijd, de conferentie-woede. Een conferentie kan gezellig zijn op zijn tijd. Maar het nut van zulke samenkomsten trek ik steeds meer in twijfel. Er ontstaat een „conferentie-geest“. Niet meer studeeren, maar over alles en nog wat zoo'n beetje redeneren. Heel gewichtig doen en bij alles van diepe problemen spreken, die er inderdaad soms zijn, maar van niets op de hoogte. De studiekamer veranderd in conferentie-oor. Praten en nog eens praten, en nooit verder komen. Ik zeg deze dingen waarlijk niet om u een tegenzin in onze samenkomsten te doen krijgen. Trouwens een conferentie zijn ze niet, toch zou ik u willen waarschuwen, laten we er geen conferentie van maken, later we niet meedoen met een mode, die verkeerd dreigt te worden, doch blijven bij het niet bespreken van onderwerpen dan na ernstige studie.

Eerstige studie men van de Gereformeerde theologie.

Ge moet het me niet ongeluk vinden, als ik u allen daartoe oproep. Het komt me voor, dat we dit in de eerste plaats noodig hebben. We behoeven ons eigen vaderland niet te verachten, we mogen dankbaar zijn voor het vele, dat God ons schonk. Toch noopt het tot beschaming, dat in het buitenland de bestudering van de oude Gereformeerde theologen meer en meer naar voren komt, terwijl in het van ouds Gereformeerde Nederland die studie merkbaar is verflauwd. Is het geen teken des tijds, dat onder de leiding van een Zwitsersche theoloog een goedkope bloemlezing uit de werken van Calvijn bezig is te München te verschijnen?

Broeders, we willen den Koning dienen in ons heerlijk ambt, we begeeren het te doen als Gereformeerde Dieneren des Woords. Zulk een predikant behoort ook een deel van zijn tijd op de studiekamer te vertoeven, niet alleen om daar preeken te maken, maar om er te graven, te onderzoeken. Laat ons het nieuwe niet veronachtzamen, maar laat ons ook het oude niet vergeten. We hebben dat noodig in onze dagen. Dan zullen we zien, dat, zij het onder ietwat anderen vorm, de strijd van heden ook vroeger is gestreden en uit het oude tughuis kunnen we ons wapenen halen tot den kamp. Wie onze oude theologen niet bezit, schaffe ze aan, wie ze in de kast liet staan, neme ze van de plank.

Met dit korte inleidend woord wil ik u namens het bestuur onzer vereeniging hartelijk welkom heeten. De Heere sterke ons in den strijd en Hij gebruike daartoe ook deze onze vergadering. Hij geve ons in aangename stemming bijeen te zijn. Laat de ernst in ons midden zijn, de gezelligheid behoeft er niet minder om te wezen. Het stemt tot vreugde, dat gij weer uit alle deelen van ons land in groote getale zijt opgekomen. Namens ons Bestuur wensch ik u toe, dat ge straks van hier gaande, weten moogt, dat de reis niet vruchteloos was. We willen in de kracht des Heeren hier samen zijn om elkander te helpen. En God van den hemel, die doe het ons gelukken!

UIT DE SCHRIFT.

Onze Voorspraak daarbinnen.

En dergelike komt ook de Geest onze zwakheden mede te hulp; want wij weten niet, wat wij bidden zullen gelijk het behoort, maar de Geest zelf bidt voor ons met onuitspreklijke zachtzamen. En die de herten doorzoekt, weet, welke de meening des Geestes zij, dewijl Hij naar God voor de heiligen bidt. (Rom. 8:26 en 27.)

Moet gij u niet overgelukkig voelen, o mijn ziel? Gij hebt een Voorspraak daarbinnen, Jezus Christus den Rechtvaardige.

Doeh gij hebt ook een Voorspraak daarbinnen, den Geest der genade en der geboden.

Gewis, gij moet u wel schrikkelijk vergrepen hebben, dat gij voortdurend Advokaten noodig hebt. Maar hoe veilig ook, dat gij zulke Advocaten hebt.

Met Hen kunt gij, al klagen Satan en al zijn demonen u aan, al wijzen alle wereldlingen op uw smetten en vlekken en rimpels en zwartheid, al schreien al uw zonden wild en woest ten hemel, uw op zichzelf zoo hopeloze zaak nooit verliezen.

Uw Voorspraak daarbinnen wendt het oordeel, dat van oogenblik tot oogenblik over u moest worden uitgesproken af en doet u verzuimd van adem juichen. Er is voor mij geen verdorvenis. Want... ik ben in Christus Jezus.

En uw Voorspraak daarbinnen?

O, wat doet Hij niet voor u!

Het valt niet op te noemen.

Om u slechts iets te herinneren.

Gij ziet uzelf zwart, zwaar zwart. Gij verlangt te worden witter dan sneeuw. Ik zal er mijn God om vragen, zoo neemt gij u voor. En... het is of uw instrument, de tong, weigert, verlamd is. Gij kunt niet...

Gij hebt uw God laten waarschuwen. Gij histerdet niet. Gij hebt Hem smaadheid aangedaan. Gij moet roepen: vergeef, vergeef mijn bloedschuld toch. En gij wilt niet.

En zie, nu komt de Geest.

Hij leert u, die niet kunt of die niet wilt, bidden. Schuchter bidden soms.

Kermend bidden ook wel.

Risicand bidden evenzeer een enkele maal.

Deed de Geest, mijn ziel, niet meer dan u leeren bidden, het ware al zoo veel!

Maar omdat Hij u leert bidden is Hij uw Voorspraak nog niet.

Hij bidt ook zelf.

Hij bidt niet alleen door de geloovigen, maar ook in de geloovigen en voor de geloovigen.

Paulus zegt dan ook, dat Hij voor de heiligen bidt.

Hij is daarin uw Plaatsvervanger.

En is uw gebed het voornaamste stuk der dankbaarheid, zoo is de Geest uw Plaatsvervanger in de dankbaarheid.

Voor heiligen, het beteekent dan ook niet: ten behoeve of ten gunste, maar in de plaats van heiligen.

Ziel, zalig zoo gij zoeken moogt Gods vriendelijk aangezicht in het gebed.

De spanning daarbinnen maakt plaats voor ontspanning.

De inkramping voor uitzetting.

Het gebed geeft u lucht.

Maar overschat uw gebed toch nooit.

Want hoor de kritiek van den apostel en trek het u aan: gij weet niet gepast te bidden.

Uw bidden blijft altijd ver beneden uw grooten nood.

Ew bidden komt, al verkeert gij in uw heiligsten toestand, altijd uit een veel te hoog hart.

Uw bidden mist altijd nog te zeer het waarmerk der dankbaarheid: het bekommert zijn niet om uzelf, maar om Gods eer.

Uw bidden is brabbelen.

Kan dat uw Vader in den hemel behagen?

Kan dat uw Brudegom ten liefhebbed zijn?

Kan ik daarmee mijn Vader, mijn Heiland tegenreden? zucht gij.

Maar dan troost u de Geest: Ik kom u daarin reeds lang te hulp.

Al verneemt gij het niet, al zijt gij er geheel onkundig van: er is geen moment in uw leven, dat Ik in uw plaats niet naar God, d.i. overeenkomstig Zijn wil, voor u bid.

O ziel, is 't niet handoentlijk?

Gij vloekt God door uw zonde, maar... de Geest bidt.

Gij klaagt over biddeloosheid, maar... de Geest bidt.

Gij antwoordt Jezus niet op Zijn kloppen, maar... de Geest bidt.

Gij durft tot uw Vader niet naderen, maar... de Geest bidt.